

12, 13, 15 (ώρα 8 μ.μ.) και 14 (ώρα 6 μ.μ.) Μαρτίου 2010

ΘΕΑΤΡΟ «DE LIJSTERBES»
Lijsterbessenbomenlaan 6 - 1950 Kraainem
Κεντρική Γραμμή: Τηλ: 02293.54.82 - 02293.56.47 - 02293.13.57 - 02771.53.76 - 02752.55.52
και στην ΠΕΡΙΠΛΟΥ (rue Froissart 115 - 1040 Bruxelles) - Τηλ: 02220.93.35

ATELIER THEATRAL GREC

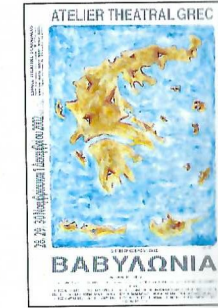
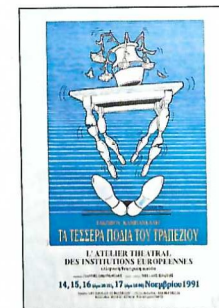
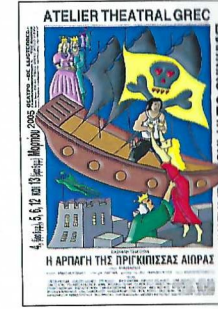
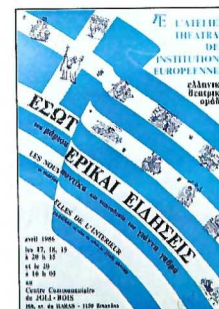
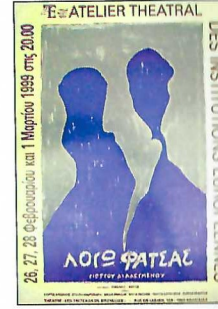
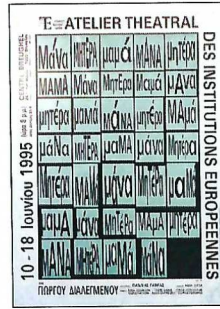
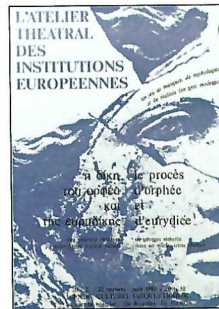
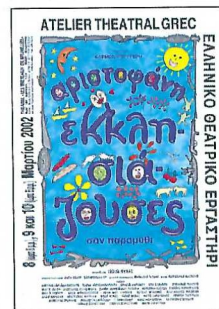
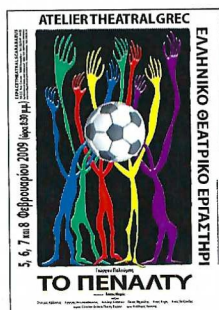
ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ

ΙΑΚΩΒΟΥ ΚΑΜΠΑΝΕΛΛΗ
ΜΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΚΑΠΟΥ ΑΛΛΟΥ

σκηνοθεσία ΤΑΣΟΣ ΝΥΧΑΣ

παιζουν

ΣΤΑΥΡΟΣ ΑΒΔΟΥΛΟΣ - ΒΑΣΙΛΗΣ ΑΛΕΞΑΚΗΣ - ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΛΕΞΑΚΗΣ - ΑΓΓΥΡΗΣ ΑΝΤΩΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ - ΤΑΚΗΣ ΔΑΣΚΑΛΕΡΟΣ - ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΗΣ
ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΑΛΛΙΑΝΟΥ - ΛΙΤΑ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ - ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΑΣΤΡΙΣΙΑΝΑΚΗΣ - ΑΝΝΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΤΟΥ - ΑΝΤΩΝΗΣ ΛΕΟΝΤΙΟΥ - ΤΟΥΛΑ ΛΥΜΠΕΡΑΚΗ
ΒΑΣΙΛΗΣ ΜΑΓΝΗΣ - ΠΑΝΟΣ ΜΙΧΑΛΕΛΗΣ - ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΝΙΚΟΛΙΑΝ - ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΝΙΚΟΛΙΑΝ - ΤΑΣΟΣ ΝΥΧΑΣ - ΑΝΝΑ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ - ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΠΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Δυο λόγια για την παράσταση

Στην προσπάθειά μας να παρουσιάσουμε στο κοινό των Βρυξελλών όσο το δυνατόν περισσότερα έργα της ελληνικής δραματουργίας, σταματήσαμε ακόμη μια φορά σε έναν από τους κορυφαίους συγγραφείς του μεταπολεμικού ελληνικού θεάτρου, τον Ιάκωβο Καμπανέλλη.

Οι προηγούμενες συναντήσεις μας ήταν "Τα τέσσερα πόδια του τραπέζιου" (1991) και "Ο μπαμπάς ο πόλεμος" (1998). Αυτή τη φορά σταθήκαμε με σκέψη σε ένα από τα λιγότερο γνωστά, αλλά πολύ σημαντικό και ασφαλώς πολύ απαιτητικό έργο, το "Μια συνάντηση κάπου αλλού".

Το έργο αυτό ανέβηκε την περίοδο 1997-1998 από το Θέατρο Τέχνης σε σκηνοθεσία Μίμη Κουγιουμτζή και σκηνικά/κοστούμια του Αντώνη Δαγκλίδη, παλιού γνώριμού μας από το 1989 όταν μαζί με τον Θόδωρο Αρβανίτη σκηνοθέτησαν την "Φαύστα" του Μποστ για την ομάδα μας.

Από όσο γνωρίζουμε, το έργο αυτό δεν έχει ξανανεβεί σε επαγγελματική σκηνή έχει, όμως, παιχτεί από ερασιτεχνικές ομάδες. Ο Καμπανέλλης, βοηθώντας πάντα με μεγαλοθυμία τους ερασιτέχνες του θεάτρου, όπου κι αν βρίσκονται, τους προειδοποιεί ότι το έργο "Μια συνάντηση κάπου αλλού" δεν είναι απλώς ένα δύσκολο, αλλά ένα ιδιαίτερα δύσκολο εγχείρημα που βασάνισε τον ίδιο και τον Δ. Κουγιουμτζή στο πρώτο του ανέβασμα και εμπεριέχει ένα ρίσκο που μπορεί να βλάψει το έργο.

Ιάκωβος Καμπανέλλης

Θεατρικός συγγραφέας, σεναριογράφος και σκηνοθέτης.

Γεννήθηκε το 1922 στη Νάξο.

Το 1934, λόγω οικονομικών προβλημάτων, η ιδιαίτερα πολυμελής οικογένειά του (με εννέα παιδιά) μετοικεί στην Αθήνα, όπου ο Ι.Καμπανέλλης περνά την εφηβεία του. Καθώς τα προβλήματα δεν λύνονται, αναγκάζεται να εργάζεται την ημέρα για να σπουδάξει σε νυχτερινή Τεχνική Σχολή. Τη δίψα του για μόρφωση την καλύπτει νοικιάζοντας μεταχειρισμένα βιβλία από τα παλαιοβιβλιοπωλεία. Στα δεκαοχτώ του χρόνια είναι ήδη γνώστης μεγάλου μέρους της παγκόσμιας λογοτεχνίας.

Το 1942, σε μιαν απόπειρα απόδρασης από την Ελλάδα, συλλαμβάνεται από τη Γκεστάπο και μεταφέρεται στην Αυστρία, στο στρατόπεδο συγκέντρωσης Μαουτχάουζεν, όπου κρατείται μέχρι τον Μάιο του 1945. Είναι από τους ελάχιστους επιζήσαντες.

Όταν επιστρέφει στην Αθήνα, μια παράσταση στο Θέατρο Τέχνης του Καρόλου Κουν, τον συναρπάζει. Αρχίζει να μελετά θέατρο και το 1950 παρουσιάζει το πρώτο του έργο, για να φτάσει το 2001 στο τριακοστό του.

Το έργο του χαρακτηρίζεται για τον πλούτο και τη διαχρονικότητά του και αντικατοπτρίζει την κοινωνική ευαισθησία που τον διαπνέει σαν άνθρωπο, σε συνδυασμό με την εμπειρία του στρατοπέδου συγκέντρωσης –στοιχεία που τον καθόρισαν. Στη γραφή του ενσαρκώνονται μαχητικά τα πιο πρωτοποριακά κοινωνικά αιτήματα της νεώτερης ιστορίας της χώρας και της νεοελληνικής περιπέτειας.

Τα έργα του, που ερμήνευσαν και ερμηνεύουν σπουδαίοι έλληνες ηθοποιοί και σκηνοθέτες, ανανέωσαν ριζικά το μεταπολεμικό ελληνικό θέατρο, ενώ αρκετά από τα κινηματογραφικά του σενάρια γνώρισαν διεθνή αναγνώριση –όπως η "Στέλλα" του Μιχάλη Κακογιάννη και "ο Δράκος" του Νίκου Κούνδουρου.

Για την επί μισό αιώνα προσφορά του στο νεοελληνικό θέατρο έχει τιμηθεί με διάφορες διακρίσεις. Ταινίες του έχουν βραβευτεί δυο φορές στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης, που το 2004 τον τίμησε με τον Χρυσό Αλέξανδρο για το σύνολο του έργου του στον ελληνικό κινηματογράφο.

Η προειδοποίηση αυτή, που έγινε και στην ομάδα μας όταν του ζητήθηκε η άδεια για το ανέβασμα του έργου, λειτούργησε όχι ανασταλτικά, αλλά ως ενθάρρυνση ώστε να καταφέρουμε αυτό το δύσκολο εγχείρημα: την αναπαράσταση της περιεκτικής ανασκόπησης της νεοελληνικής πραγματικότητας που ταυτόχρονα συνδέεται με έναν προσωπικό κύκλο ζωής και θανάτου, κύκλο αέναο από καταβολής κόσμου.

Ο κύκλος αυτός που κλείνει στον τόπο αλλά όχι στον χρόνο πιστεύουμε ότι δεν υποδεικνύει ούτε απογοήτευση ούτε αισιοδοξία, αλλά καταγράφει απλά τη σκληρή πραγματικότητα όπως διαμορφώνεται μέσα από τα εξελικτικά στάδια της ίδιας της ζωής. Ο θεατής μπορεί να καταλήγει σε συναισθήματα απογοήτευσης ή αισιοδοξίας ανάλογα με τη δική του ευαισθησία και ερμηνεία του ρεαλισμού και συμβολισμού που εμπεριέχει το πολύπλοκο αυτό έργο.

Εμείς από την πλευρά μας κάνουμε ό,τι καλύτερο μπορούμε για να αναδείξουμε το συναισθηματικό φόρτο αυτού του κύκλου της ζωής, μέσα από τις περιορισμένες ερασιτεχνικές θεατρικές μας δυνάμεις.

Η ελπίδα μας είναι ότι κάποιοι από τους θεατές θα έχουν νιώσει αυτό το φόρτο με το κλείσιμο της αυλαίας.

Καλή σας διασκέδαση!

Η ομάδα

Εργογραφία

Κινηματογράφος

Κορίτσια στον ήλιο, ταινία μεγάλου μήκους σε σκηνοθεσία Βασίλη Γεωργιάδη, 1968
Το κανόνι και τ' αηδόνι, ταινία μεγάλου μήκους σε σκηνοθεσία του ιδίου και του Γιώργου Καμπανέλλη, 1968
Βραβείο Σεναρίου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, 1968
Με τη λάμψη στα μάτια, ταινία μεγάλου μήκους σε σκηνοθεσία Πάνου Γλυκοφρύδη, επιμέλεια σεναρίου, 1966
Βραβείο Σεναρίου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, 1966
Η έβδομη μέρα της δημιουργίας, ταινία μεγάλου μήκους σε σκηνοθεσία Βασίλη Γεωργιάδη, 1966
Η Χιονάτη και τα 7 γεροντοπαλικάρα, ταινία μεγάλου μήκους σε σκηνοθεσία του ιδίου, 1960
Το ποτάμι, ταινία μεγάλου μήκους σε σκηνοθεσία Νίκου Κούνδουρου, σενάριο σε μία από τις 4 ιστορίες, 1959
Η λίμνη των πόθων, ταινία μεγάλου μήκους σε σκηνοθεσία Γ. Ζερβού, 1958
Το αμαξάκι, ταινία μεγάλου μήκους σε σκηνοθεσία Ντίνου Δημόπουλου, 1957
Ο δράκος, ταινία μεγάλου μήκους σε σκηνοθεσία Νίκου Κούνδουρου, 1956
Άσσοι του γηπέδου, ταινία μεγάλου μήκους σε σκηνοθεσία Βασίλη Γεωργιάδη, 1956
Η αρπαγή της Περσεφόνης, ταινία μεγάλου μήκους σε σκηνοθεσία Γρηγόρη Γρηγορίου, 1956
Στέλλα, ταινία μεγάλου μήκους σε σκηνοθεσία Μιχάλη Κακογιάννη, 1955

Τηλεόραση

1000 μ.Χ στο Βυζάντιο, τηλεταινία σε σκηνοθεσία Γιώργου Μιχαηλίδη, ΕΡΤ, 1975-76
Η Ελλάδα της Μελίνας, ντοκιμαντέρ, NBC, 1964

Θέατρο

Μια κωμωδία, σε σκηνοθεσία Γιώργου Μιχαηλίδη, *Ανοιχτό Θέατρο*, Φεστιβάλ Αθηνών, 2002
Η τελευταία πράξη, σε σκηνοθεσία Γιώργου Μιχαηλίδη, *Ανοιχτό Θέατρο*, 2001
Μια συνάντηση κάπου αλλού, σε σκηνοθεσία Μίμη Κουγιουμτζή, *Θέατρο Τέχνης*, 1998
Ο επικήδειος, σε σκηνοθεσία Θανάση Παπαγεωργίου, *Θέατρο Στοά*, 1997
Στη χώρα του Ίψεν, σε σκηνοθεσία Π. Ζηβάνου, *Πειραματική Σκηνή Θεσσαλονίκης*, 1995
Γράμμα στον Ορέστη, Ο Δείπνος, Πάροδος Θηβών, σε σκηνοθεσία του ιδίου, *Εθνικό Θέατρο*, 1993
Ο δρόμος περνά από μέσα, σε σκηνοθεσία του ιδίου, *Πειραματικό Θέατρο Μαριέτας Ριάλδη*, 1990
Ο αόρατος θίασος, σε σκηνοθεσία Γιώργου Μιχαηλίδη, *Εθνικό Θέατρο*, 1988
Ο μπαμπάς ο πόλεμος, σε σκηνοθεσία Γιώργου Λαζάνη, *Θέατρο Τέχνης*, 1980
Τα τέσσερα πόδια του τραπεζιού, σε σκηνοθεσία Καρόλου Κουν, *Θέατρο Τέχνης*, 1978
Πρόσωπα για βιολί και ορχήστρα, σε σκηνοθεσία Καρόλου Κουν, *Θέατρο Τέχνης*, 1976
Ο εχθρός λαός, Θίασος Καρέζη-Καζάκου, 1976
Το μεγάλο μας τσίρκο, σε σκηνοθεσία Κώστα Καζάκου, *Θίασος Καρέζη-Καζάκου*, 1973
Η αποικία των τιμωρημένων, βασισμένο στο ομότιτλο έργο του Κάφκα σε σκηνοθεσία του ιδίου, *Πειραματικό Θέατρο Μ. Ριάλδη*, 1972
Οδυσσέα γύρισε σπίτι, σε σκηνοθεσία Καρόλου Κουν, *Θέατρο Τέχνης*, 1966
Η γειτονιά των αγγέλων, σε σκηνοθεσία του ιδίου, *Θέατρο Κοτοπούλη*, 1963
Ο γορίλλας και η Ορτανσία, Θίασος Έλσας Βεργή, 1960
Το παραμύθι χωρίς όνομα, σε σκηνοθεσία Βασίλη Διαμαντόπουλου, *Νέο Θέατρο*, 1959
Η ηλικία της νύχτας, σε σκηνοθεσία Καρόλου Κουν, *Θέατρο Τέχνης*, 1959
Η αυλή των θαυμάτων, σε σκηνοθεσία Καρόλου Κουν, *Θέατρο Τέχνης*, 1957

Θέατρο και πραγματικότητα

"Το θέατρο γεννήθηκε από την ανάγκη αυτογνωσίας του ανθρώπου. Είναι η ιστορία της πορείας του, μέσα από την οποία αφηγείται την περιπέτεια της συνείδησής του. Εν αρχή ην ο χαρακτήρας. Δεν συναντώ ένα θέμα για να γράψω ένα έργο. Συναντώ έναν άνθρωπο που είναι φορέας ενός μύθου και τότε ξεκινώ να γράφω. Όμως, ο,τιδήποτε φανταστούμε, είναι πράγματα που έχουμε δει στην πραγματική μας ζωή. Στοιχεία εκτός πραγματικότητας δεν υπάρχουνε. Με ό,τι ξέρεις υπερβάλλεις και απογειώνεσαι. Όλα ξεκινούν από τη ζωή μας. Πολλές φορές, έργα με πολλή ποιήση πηγάζουν από πολύ πεζά καθημερινά στοιχεία. Τέτοια έργα πιστεύω ότι έχω γράψει κι εγώ. Άρα δεν γράφει κανείς έχοντας στις αποσκευές του μόνο το όνειρο και τη φαντασία. Το θέατρο του παραλόγου δεν είναι θέατρο τρέλας και εξωπραγματικών στοιχείων. Είναι ρεαλιστικά στοιχεία που παραφρόνησαν ή τραβήχτηκαν σε μιαν άκρη ονείρου ή φαντασιοπληξίας. Η θεατρική σκηνή, η θυμέλη ή η ορχήστρα του θεάτρου, είναι τοποθέτηση της ανθρώπινης ανάγκης. Γι' αυτό τα καλά θεατρικά έργα παρασταίνουν κάποιους χαρακτήρες την ώρα της κρίσεως. Είναι η Κόλαση και ο Παράδεισος σ' ένα "παιχνίδι" επί γης. Είναι μια ψυχική ανάγκη, εξ ου και η αιωνιότητά του.

Σήμερα υπάρχει στο θέατρο ένας πολύ έντονος πειραματισμός. Άλλωστε πάντοτε υπήρχε. Είναι σαν μια ατμομηχανή, μια δύναμη έλξεως, η οποία βοηθά τα πράγματα να προχωρήσουν. Ακόμη και οι αιρετικοί της τέχνης και του θεάτρου είναι πάρα πολύ χρήσιμοι. Μπορεί να μην γίνονται αποδεκτοί καθ' ολοκληρίαν, αλλά κομίζουν κάτι καινούργιο. Το έχουμε δει και στην τέχνη με τον ντανταϊσμό. Είναι η ακραία αρχή του σουρεαλισμού. Ο σουρεαλισμός έδωσε πολύ σημαντικά πράγματα. Μην ξεχνάμε ότι άνθησε μετά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, ο οποίος ωχριά μπροστά στον Β' Παγκόσμιο. Οι τέχνες αντέδρασαν σ' αυτή την παραφροσύνη με μια παραφορά. Είναι κοινωνικά και ιστορικά φαινόμενα και όχι "τρελάρεις" κάποιων ανθρώπων. Το ίδιο συμβαίνει και στην Ελλάδα. Δεν μπορώ να πω ότι παρακολουθώ τα νεότερα στο ελληνικό θέατρο, λόγω της ηλικίας μου, αλλά έχω την εντύπωση ότι συμβαδίζουμε με ό, τι συμβαίνει παγκοσμίως".

Ι. Καμπανέλλη (συνέντευξη - Politis online)

Ιάκωβου Καμπανέλλη

Μια συνάντηση κάπου αλλού

Σκηνοθεσία: Τάσος Νυχάς

Σκηνικά: Christian Guilmin

Κοστούμια: COSTHEA

Μουσική: Μανώλης Νυχάς

Αφίσα: Θεόδωρος Κασάπης

Κατασκευή σκηνικών: Thierry Dupont

Φωτισμοί: Johan Beckers

Τεχνικός ήχου: Τριαντάφυλλος Σακαλίδης

Μακιγιάζ: Βάσω Μαυροειδή/ Αγαβνή Μπαγδικιάν/
Τίνη Οικονομίδη

Οι στίχοι που ακούγονται στην τελευταία εικόνα του έργου είναι του ποιητή Αλέξανδρου Μπάρα.

Το έργο αποτελείται από δύο μέρη. Στο τέλος του πρώτου μέρους γίνεται διάλειμμα 10 λεπτών.

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Ο κεντρικός χαρακτήρας σε πέντε φάσεις της ζωής του
παίζεται από:

Αγόρι: Βασίλης Αλεξάκης
Έφηβος: Αργύρης Αντωνακόπουλος
Νέος: Νίκος Χατζούδης
Μεσήλικος: Φραγκίσκος Νικολιάν
Ηλικιωμένος: Τάσος Νυχάς

ΕΙΚΟΝΑ ΠΡΩΤΗ

Απόγευμα σε λόφο, κοντά στη θάλασσα

Το Αγόρι
Α' Γυναίκα: Λίτα Καλογεροπούλου
Β' Γυναίκα: Όλγα Τσατσάνη
Γ' Γυναίκα: Άννα Παναγοπούλου

ΕΙΚΟΝΑ ΔΕΥΤΕΡΗ

Εσωτερικό εκκλησίας, πρωί

Το Αγόρι
Καντηλανάφτης: Γιώργος Στρογγύλης
Καντηλανάφτισσα: Τούλα Λυμπεράκη

ΕΙΚΟΝΑ ΤΡΙΤΗ

Φθινόπωρο, ηλιοβασίλεμα. Σε μικρή πλατεία

Το Αγόρι

Α' Κύριος: Γιώργος Χατζηκυριάκου
Β' Κύριος: Γιώργος Αλεξάκης
Α' Κυρία: Αγγελική Καλλιάνου
Β' Κυρία: Μαρία Πατακιά
Γ' Κυρία: Άννα Κωνσταντάτου
Γ' Κύριος: Κίμων Σπανούδης
Δ' Κύριος: Αλέξανδρος Νικολιάν

Περαστικοί: Λίτα Καλογεροπούλου, Τάκης Δασκαλέρος, Απόστολος
Ιωακειμίδης, Όλγα Τσατσάνη, Αντώνης Λεοντίου, Πάνος
Μιχαέλης

ΕΙΚΟΝΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

Ψηλοτάβανο δωμάτιο σε παλιό διώροφο κτήριο

Το Αγόρι, ο Έφηβος
Αφεντικό: Οδυσσέας Πανόπουλος
Υπάλληλος: Αντώνης Καστρισιανάκης

ΕΙΚΟΝΑ ΠΕΜΠΤΗ

Καλοκαίρι, απομεσήμερο.
Νεκροταφείο σε ορεινό κεφαλοχώρι

Το Αγόρι, ο Έφηβος
Ο Ηθοποιός: Τάκης Δασκαλέρος
Τρεις κυρίες στα άσπρα: Λίτα Καλογεροπούλου, Όλγα
Τσατσάνη, Άννα Παναγοπούλου

ΕΙΚΟΝΑ ΕΚΤΗ

Μπροστά σε ένα μελλοντικό γιατί

Το Αγόρι, ο Έφηβος, ο Νέος
Εργολάβος: Τάκης Πλέσσας
Ένα ζευγάρι γέρων: Γιώργος Στρογγύλης,
Τούλα Λυμπεράκη

ΕΙΚΟΝΑ ΕΒΔΟΜΗ

Χειμωνιάτικο βράδυ, εσωτερικό σπιτιού

Το Αγόρι, ο Έφηβος, ο Νέος, ο Μεσήλικος
Γριά: Μαρία Πατακιά
Κόρη: Άννα Κωνσταντάτου

ΕΙΚΟΝΑ ΟΓΔΟΗ

Αργά τη νύχτα σ' ένα μεγάλο δημόσιο κήπο

Το Αγόρι, ο Έφηβος, ο Νέος, ο Μεσήλικος
ο Ηλικιωμένος
Ρακοσυλλέκτης: Βασίλης Μάγνης
η Σύζυγος: Άννα Παναγοπούλου

ΕΙΚΟΝΑ ΕΝΑΤΗ

Ζεστό καλοκαιρινό πρωινό. Στη μικρή πλατεία

Το Αγόρι, ο Ηλικιωμένος
Α' Πελάτης: Αντώνης Λεοντίου
Β' Πελάτης: Πάνος Μιχαέλης
Σερβιτόρος: Σταύρος Αβδούλος
Λοράνδος: Απόστολος Ιωακειμίδης
Ελίζα: Μαρία Πατακιά
Παραθεριστές: Αγγελική Καλλιάνου, Άννα Κωνσταντάτου,
Κίμων Σπανούδης, Αλέξανδρος Νικολιάν

ΕΙΚΟΝΑ ΔΕΚΑΤΗ

Βράδυ κοντά σε μια κλειδωμένη πόρτα

Το Αγόρι, ο Έφηβος, ο Νέος, ο Μεσήλικος
ο Ηλικιωμένος
Α' Περαιτικός: Γιώργος Αλεξάκης
Α' Γειτόνισσα: Λίτα Καλογεροπούλου
Β' Γειτόνισσα: Όλγα Τσατσάνη
Γ' Γειτόνισσα: Άννα Παναγοπούλου
Β' Περαιτικός: Γιώργος Χατζηκυριάκου
Γ' Περαιτικός: Οδυσσέας Πανόπουλος
Συμβολαιογράφος: Αντώνης Καστρισιανάκης

Αλέξανδρος Μπάρας

Ο Ιάκωβος Καμπανέλλης χρησιμοποιεί τους στίχους του Αλέξανδρου Μπάρα *'...κι ίσως δεν είναι πλοίο, ίσως είναι το παν που φεύγει, όλα που φεύγουν, όλα...'* για το τέλος του έργου του, **'Μια συνάντηση κάπου αλλού'**. Ο ανώνυμος μα τόσο γνωστός ήρωας του έργου, έχοντας ζήσει πλήρως τη ζωή του μέσα στη ιστορική διαδρομή της σύγχρονης Ελλάδας από το μεσοπόλεμο ως τις μέρες μας, αναχωρεί περνώντας τη σημαντική πόρτα για το μεγάλο ταξίδι, για τη συνάντηση με όσους τον περιμένουν. Με την ευκαιρία αυτού του έργου, είναι ίσως χρήσιμα και δύο λόγια γι αυτόν τον σχετικά άγνωστο ποιητή μας:

Ο Αλέξανδρος Μπάρας (λογοτεχνικό ψευδώνυμο του Μενέλαου Αναγνωστόπουλου) γεννήθηκε στην Κωνσταντινούπολη το 1906 και πέθανε στην Αθήνα το 1990. Στα εφηβικά του χρόνια μετά τη Μικρασιατική καταστροφή έζησε για περισσότερο από δυο χρόνια στο Κάιρο της Αιγύπτου κοντά σε συγγενείς του. Γράφτηκε στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, χωρίς όμως να αποφοιτήσει ποτέ. Εργάστηκε για τριανταπέντε χρόνια ως υπάλληλος του Διπλωματικού Σώματος στο ελληνικό προξενείο της Κωνσταντινούπολης και από το 1966 εγκαταστάθηκε στην Αθήνα. Κατά τη διάρκεια της ζωής του ταξίδεψε ανά τον κόσμο. Στο χώρο της λογοτεχνίας πρωτοεμφανίστηκε με δημοσιεύσεις ποιημάτων σε εφημερίδες του Καΐρου και της Κωνσταντινούπολης. Το 1929 έγινε γνωστός στους λογοτεχνικούς κύκλους με τη δημοσίευση στο περιοδικό *Αλεξανδρινά Γράμματα* του ποιήματος **'Η Κλεοπάτρα, η Σεμίραμις και η Θεοδώρα'**, που θεωρήθηκε πρωτοποριακό για την εποχή και το 1933 κυκλοφόρησε η ποιητική συλλογή του **'Συνθέσεις'**. Συνεργάστηκε με τα λογοτεχνικά περιοδικά *Ρυθμός*, *Νέα Εστία*, *Νεοελληνικά Γράμματα*, *Πειραϊκά Γράμματα*, *Ποιητική Τέχνη*, *Τέχνη*, *Πυρσός κ.α.* Ασχολήθηκε επίσης με την ποιητική μετάφραση (*Οχράν Βελή*, *Μπωντλαίρ*, *Ρεμπώ κ.α.*), την πεζογραφία, την αρθρογραφία και την ταξιδιωτική λογοτεχνία.

Οι μελετητές της νεοελληνικής λογοτεχνίας τοποθετούν το έργο του Αλέξανδρου Μπάρα στο μεταίχμιο ανάμεσα στη μεσοπολεμική και τη νεώτερη ελληνική ποίηση, η οποία συνδυάζει επιρροές από την ειρωνεία του Καβάφη, τον κοσμοπολιτισμό του Κώστα Ουράνη, το πικρό χιούμορ του Καρυωτάκη και τις τάσεις της γαλλικής συμβολιστικής ποίησης.

Μια συνάντηση κάπου εδώ:

Κριτική από το πρώτο ανέβασμα ου έργου από τη Μυρτώ Λοβέρδου στο 'ΒΗΜΑ' της 14-12-1997.

«Ο θεατρικός συγγραφέας φτιάχνει ένα φίδι. Μετά το βάζει μέσα σε μια τρύπα. Και ύστερα φωνάζει τον σκηνοθέτη να... "βγάλει το φίδι από την τρύπα"». Κάπως έτσι περιγράφει ο Ιάκωβος Καμπανέλλης τη δική του δουλειά: το καινούργιο «φίδι» του δεν είναι άλλο από το θεατρικό έργο **«Μια συνάντηση κάπου αλλού»** που έδωσε στον Μίμη Κουγιουμτζή για να το ανεβάσει στο Υπόγειο του Θεάτρου Τέχνης. Και είναι σε αυτό το ίδιο Υπόγειο που πριν από σαράντα ακριβώς χρόνια ο ίδιος συγγραφέας είχε δώσει την *«Αυλή των θαυμάτων»* για το πρώτο της ανέβασμα από τον Κάρολο Κουν. Σύμπτωση; Η πρεμιέρα είχε δοθεί στις 17 Δεκεμβρίου 1957. Την προσεχή Πέμπτη 18 Δεκεμβρίου 1997 **«Μια συνάντηση κάπου αλλού»** θα κάνει πρεμιέρα «εδώ». Πριν από σαράντα χρόνια, άλλωστε, ο ένας εκ των διαδόχων του Κουν έδινε εξετάσεις για να μπει στη Σχολή του Θεάτρου Τέχνης. Κι άλλη σύμπτωση; Για όλες αυτές τις μοιραίες συμπτώσεις και για τα πολλά ακόμη που έχουν συμβεί μεταξύ τους σε αυτή την παράλληλη πορεία στον θεατρικό χώρο ο συγγραφέας και ο σκηνοθέτης συμφώνησαν ότι αυτή η συνάντηση έπρεπε να γίνει τώρα και να γίνει εδώ. «Σκέφτομαι τα λόγια της Νίνας προς τον Τρέπλιεφ στον *"Γλάρο"* του Τσέχοφ» λέει ο Μίμης Κουγιουμτζής: *"Εσύ έγινες συγγραφέας και εγώ είμαι ηθοποιός"*.

Καθισμένοι στο μικρό γραφείο του Υπογείου που ανήκε στον Δάσκαλο, ο Ιάκωβος Καμπανέλλης και ο Μίμης Κουγιουμτζής μιλούν γι' αυτή τη συνεργασία που άρχισε πριν από τουλάχιστον ένα χρόνο, όταν ο σκηνοθέτης τηλεφώνησε στον συγγραφέα. Ο Κουγιουμτζής ήθελε ένα έργο του, ένα καινούργιο, άπαιχτο έργο του, για να γιορτάσουν μαζί τα σαραντάχρονα της *«Αυλής»*. Ο Καμπανέλλης ήταν έτοιμος ή σχεδόν έτοιμος. «Ο συγγραφέας κουβαλά εικόνες και γεγονότα που δουλεύουν μέσα του και κάποια στιγμή του χτυπούν την "πόρτα" και "απαιτούν" να γίνουν έργο» λέει ο Ιάκωβος Καμπανέλλης. «Τότε ακριβώς ήταν που μου ζήτησε ο Κουγιουμτζής να συναντηθούμε. Ήρθα εδώ στο Υπόγειο και του είπα ό,τι είχα στο μυαλό μου

Και έτσι άρχισα να γράφω. Και πρέπει να πω ότι είναι εκείνος που με έβαλε στη διαδικασία του γραψίματος και έγινε η αιτία να το ολοκληρώσω».

Προσθέτει ότι αυτή θα είναι η δεύτερη συνεργασία τους, υπενθυμίζοντας ότι προηγήθηκε εκείνη του 1990 στο Ηρώδειο με το έργο «Οδυσσέα, γύρισε σπίτι». Στέκεται δε ξεχωριστά στον «Μικρό πρίγκιπα» που ανέβασε στο Υπόγειο ο Κουγιουμτζής, μια παράσταση που περιείχε την αθωότητα και τα στοιχεία εκείνα του ονείρου που ταιριάζουν στη «Συνάντησή κάπου αλλού». «Ετούτη η συνεργασία είχε ένα βάθος που σπάνια συναντά κανείς» προσθέτει. «Έγραφα, του διάβαζα, συζητούσαμε, ξανάγραφα, άλλαξα γνώμη, άλλαζε εκείνος και συνεχίζαμε. Ωστόσο με ενθάρρυνε σε όλες τις ιδιομορφίες του έργου».

«Ήταν πράγματι μια όμορφη συγκυρία» λέει ο Μίμης Κουγιουμτζής. «Τις περισσότερες φορές τα έργα μάς παραδίδονται έτοιμα και αυτό είναι το πρόβλημα. Εδώ τα πράγματα ήταν αλλιώς. Εκείνος προετοιμάζε το "φίδι" του και εγώ διέβλεπα ζωντανό το όραμά του και προσπαθούσα ως άνθρωπος του θεάτρου να δω πώς αυτό θα γίνει πράξη. Και αυτό ήταν κάτι το μοναδικό για εμένα. Ο Καμπανέλλης είναι ο πατέρας του νεοελληνικού θεάτρου και φυσικά εγώ είχα πολλά να διδαχθώ από εκείνον». Αναφέρεται στον συμβολικό χαρακτήρα της συνάντησής τους στον κύκλο που κλείνει και σε αυτόν που θα ανοίξει μετά.

«Και είναι και το έργο. Αυτό ακριβώς το έργο και όχι κάποιο άλλο. Γιατί μέσα από τη "Συνάντηση" βλέπει κανείς την πορεία της γραφής του Καμπανέλλη, τα διάφορα στάδια που έχει περάσει η φόρμα και η μορφή του θεατρικού του λόγου και πώς άλλαξε το ύφος της γραφής χωρίς να αλλάξουν η θεατρική του ουσία και η ελληνικότητά του. Ο Καμπανέλλης είναι ο κατ' εξοχήν έλληνας συγγραφέας. Μόνο που με τη "Συνάντηση", εκτός από ελληνικός, γίνεται και παγκόσμιος».

Συγγραφέας και σκηνοθέτης συμφωνούν ότι πρόκειται για ένα έργο με οικονομία στον λόγο, ένα έργο λιτό, ένα έργο στο οποίο η μορφή και η ουσία έχουν γίνει ένα.

Ο σκηνοθέτης το θεωρεί πολύ σύγχρονο, με συμπυκνωμένες ευαισθησίες και λόγο ποιητικό και περιεκτικό.

Αυτή η θεατρική «Συνάντηση» κινείται στην πραγματικότητα αλλά είναι και κοντά στο παραμύθι, στο όνειρο. Ένα έργο μνήμης. «Δεν έχουμε απλώς την αίσθηση της πραγματικότητας» λέει ο Καμπανέλλης. «Έχουμε την ψευδαίσθησή της και αυτό είναι πιο σημαντικό. Θα έλεγα ότι το έργο το διαπερνά η διάσταση του ονείρου, κάτι που δεν είναι ακριβές». Και ο Κουγιουμτζής προσθέτει: «Αυτό το στοιχείο μου έδωσε την αίσθηση της μονοχρωμίας, του ασπρόμαυρου και μου προκάλεσε το ερέθισμα για μια μαυρόασπρη διαδοχή εικόνων επί σκηνής. Και όλα - ηθοποιοί, σκηνικά, σκηνοθεσία - καθοδηγήθηκαν από αυτή την αισθητική». Μια αισθητική που έπαιξε καθοριστικό ρόλο και στον ίδιο τον συγγραφέα. Όπως εξηγεί ο σκηνοθέτης, μία μόνον εικόνα έχει χρώματα και μάλιστα πολύ έντονα χρώματα. Είναι η πιο παρούσα εικόνα του έργου, το οποίο συνολικά αποτελείται από δέκα εικόνες. Καθεμιά θα μπορούσε να είναι και ένα μονόπρακτο. Συνδέονται μεταξύ τους, αλλά έχουν και την αυτονομία τους. Οι δέκα αυτές εικόνες είναι δέκα συγκεκριμένες στιγμές της ζωής του ήρωα. Είναι μια ανθρώπινη πορεία, μια περιπέτεια. Και μέσα από αυτήν διαφαίνονται τα γεγονότα της ζωής του ανθρώπου παράλληλα με τις κοινωνικές ή τις πολιτικές αναφορές.

Πέντε πρόσωπα αποτελούν τον κεντρικό ήρωα του «Μια συνάντηση κάπου αλλού». Είναι οι πέντε χαρακτήρες των ηλικιών του, οι πέντε φάσεις της ζωής του που παρακολουθούμε: στην αρχή είναι ένα παιδί 11 ετών, μετά ένας έφηβος, ύστερα ένας νέος και ακολουθούν ο μεσήλικος και ο ηλικιωμένος.

Αυτοί οι πέντε άλλοτε εμφανίζονται σταδιακά και μεμονωμένα και άλλοτε μαζί. Άλλοτε ο νέος συνομιλεί με το παιδί και ο ηλικιωμένος με τον μεσήλικο. Κάθε ηλικία προστίθεται στην προηγούμενη. Παρακολουθούμε πώς αισθάνεται ο ίδιος άνθρωπος κάθε στιγμή, τι νιώθει, τι ενοχές έχει. «Παρακολουθούμε την πορεία της συνείδησής του» λέει ο συγγραφέας.

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ

Το 1984, Έλληνες υπάλληλοι των κοινοτικών οργάνων ίδρυσαν μια θεατρική ομάδα όχι μόνον από αγάπη για το θέατρο αλλά και από ανάγκη για μια αμεσότερη κοινωνική σχέση απαραίτητη στις συνθήκες ζωής των Βρυξελλών τα πρώτα χρόνια μετά την ένταξη.

Αν και αποτελείται, κυρίως, από Έλληνες υπαλλήλους των κοινοτικών οργάνων, η ομάδα είναι ανοιχτή σε οποιονδήποτε ενδιαφέρεται για το θέατρο. Άλλωστε δεν έχει καταστατικό, δεν έχει εκλεγμένα ούτε διορισμένα όργανα, δεν έχει οικονομική, πολιτική ή άλλη εξάρτηση. Ένας πυρήνας από το 1984 με πολλή προσωπική δουλειά και χωρίς καμιά εξωτερική ενίσχυση οικονομικής ή άλλης μορφής, με τη βοήθεια μόνον όσων συμμετέχουν κάθε φορά ενεργά καταφέρνει να ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις μιας κατ' εξοχήν ερασιτεχνικής ομάδας που είναι αναγκασμένη να λειτουργεί με αρκετούς περιορισμούς. Μεταξύ αυτών έλλειψη χρόνου, έλλειψη μέσων, έλλειψη εγκαταστάσεων. Όμως, η ομάδα συνεχίζει γιατί το θέατρο είναι μια ιδιόμορφη καλλιτεχνική έκφραση με ξεχωριστή γοητεία που δεν διαρκεί μόνο όσο είναι ζωντανή η παράσταση, αλλά και πολύ αργότερα με τις αναμνήσεις που μας μεταφέρουν σε άλλες εποχές, σε άλλα πρόσωπα, σε άλλες καταστάσεις -κάποτε σ'εμάς τους ίδιους.

Η ομάδα

«Μέσα από σημαδιακές φάσεις της ζωής του» συμπληρώνει ο σκηνοθέτης. Χωρίς φλας μπακ, χωρίς διηγήσεις, χωρίς «θυμάμαι». «Αυτό το ρήμα δεν το χρησιμοποιώ καθόλου στο έργο μου» εξηγεί. Μήπως πρόκειται για έργο αυτοβιογραφικό; «Όχι» απαντά ο Καμπανέλλης. «Είναι έργο με βιωμένους χρόνους και χώρους. Αλλιώς δεν γίνεται να γράψεις ένα έργο». «Πιστεύω» λέει ο σκηνοθέτης «ότι ήρωας δεν είναι ο ίδιος ο Καμπανέλλης αλλά ο άλλος που υπάρχει μέσα του». Και ο συγγραφέας επανέρχεται: «Χωρίς βιωμένες καταστάσεις δεν μπορείς να αιμοδοτείς το έργο σου ούτε το κάνεις να αποκτά αλήθεια. Είναι σαν να μπολιάζεις ένα δένδρο. Το μπόλι δεν κάνει το δένδρο. Τι είναι άλλωστε ο συγγραφέας;» αναρωτιέται μόνος του και απαντά: «Ένας συλλέκτης είναι. Ένα παιδί που έχει στην άκρη ενός σπάγκου δεμένο ένα μαγνήτη. Και ο μαγνήτης αυτός τραβά καρφάκια και πρόκες... Έτσι κι εγώ συλλέγω στο πέραςμά μου εμπειρίες και γράφω. Τα έργα μου είναι ήδη ένας κόσμος. Έχω σπείρει και τώρα θερίζω. Έχω πίσω μου έναν πληθυσμό. Κοιτώ και βλέπω να με ακολουθούν οι Ιάκωβοι του παρελθόντος». Σκέφτεται ότι τούτο το έργο του είχε ήδη γεννηθεί από μια φράση ενός ήρωα στον «Αόρατο θίασο»: «Ηρθα να μαζέψω τον εαυτό που άφησα εδώ μέσα».

Ο Ιάκωβος Καμπανέλλης με αυτή τη συνεργασία του με τον Μίμη Κουγιουμτζή επιβεβαίωσε αυτό που είχε πρωτομάθει με τον Κάρολο Κουν: τη συνεργασία όλων για το καλύτερο αποτέλεσμα στην παράσταση. «Είναι σαν ένα καλό παιχνίδι πινακ. πονγκ. Θυμάμαι πάντα τον Κουν που με ήθελε στις πρόβες, που ρωτούσε τη γνώμη μου. Το ίδιο συνέβη και τώρα. Με τη συζήτηση το αποτέλεσμα είναι καλύτερο». «Και εγώ με τη σειρά μου», λέει ο Κουγιουμτζής, «δεν προσπάθησα να σκηνοθετήσω. Προσπάθησα, όπως κάνω πάντα, να μπω μέσα στη σκέψη και στην αίσθηση του συγγραφέα για να μπορέσω να το ζωντανέψω». Ωστόσο, όπως εξηγεί ο ίδιος, αυτό είναι ένα χαρακτηριστικό που δεν συναντά κανείς στους νεότερους συγγραφείς, οι οποίοι νιώθοντας μεγαλύτερη ανασφάλεια δεν επιδέχονται καμία παρατήρηση στο έργο τους. Η παράσταση πάντως στο Θέατρο Τέχνης φαίνεται να συνδυάζει το όραμα του συγγραφέα με αυτό του σκηνοθέτη. Οι δυο τους συμφωνούν ότι αυτό είναι και σπάνιο και μοναδικό.

Προηγούμενες παραστάσεις της ομάδας μας

- 1) **Η δίκη του Ορφέα και της Ευρυδίκης**, του Γ. Σκούρτη, σε σκηνοθεσία Ειρήνης Χαλκιά, Ιούνιος 1985, Βρυξέλλες
- 2) **Εσωτερικές Ειδήσεις**, του Μάριου Ποντίκα, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1986, Βρυξέλλες και Ιούνιος 1986, Λουξεμβούργο
- 3) **Εκκλησιάζουσες**, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1987, Βρυξέλλες
- 4) **Νταλικά**, της Κωστούλας Μητροπούλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Οκτώβριος 1987, Βρυξέλλες
- 5) **Φαύστα**, του Μποστ, σε σκηνοθεσία Θόδωρου Αρβανίτη και Αντώνη Δαγκλίδη, Δεκέμβριος 1989, Βρυξέλλες
- 6) **Τα τέσσερα πόδια του τραπεζιού**, του Ιάκ.Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Οικονομίδη, Νοέμβριος 1991, Βρυξέλλες
- 7) Τα μονόπρακτα: **Ο θάνατος του Περικλέους**, του Δ.Κορομηλά και **Αίτηση σε γάμο**, του Άντον Τσέχωφ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1992, Βρυξέλλες
- 8) **Θεσμοφοριάζουσες**, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1993, Βρυξέλλες
- 9) **Άντε Γεια**, του Θανάση Παπαγεωργίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1994, Βρυξέλλες
- 10) **Ο τοπικός παράγων**, του Παναγιώτη Καγιά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 1994, Βρυξέλλες
- 11) **Μάνα, μητέρα, μαμά**, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1995, Βρυξέλλες
- 12) **Ματίας ο Πρώτος**, της Άλκης Ζέη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 1995, Βρυξέλλες
- 13) **Το Ενυδρείο**, του Κώστα Μουρσελά, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1996, Βρυξέλλες

- 14) **Ο κήπος με τα χελιδόνια**, του Μπάμπη Τσικληρόπουλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1997, Βρυξέλλες - Φεβρουάριος 1997, Λουξεμβούργο
- 15) **Ο Σιμιγδαλένιος**, του Αλέξανδρου Αδαμόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1997, Βρυξέλλες.
- 16) **Ο μπαμπάς ο πόλεμος**, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Φεβρουάριος 1998, Βρυξέλλες
- 17) **Λόγω φάτσας**, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Φεβρουάριος 1999, Βρυξέλλες
- 18) **Αντζελίνα η Σταχτοπούτα**, της Κάρμεν Ρουγγέρη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1999, Βρυξέλλες
- 19) **Χρυσοβεργαρή και Ηλιοτάτη**, λαϊκό παραμύθι σε διασκευή και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2000, Βρυξέλλες
- 20) **Μπαμπάδες με ρούμι**, των Ρέππα-Παπαθανασίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Δεκέμβριος 2000, Βρυξέλλες, Ιανουάριος 2001, Λουξεμβούργο
- 21) **Η τύχη της Μαρούλας και ο Μπάρμπα Λινάρδος**, του Δ.Κορομηλά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2001, Βρυξέλλες
- 22) **Ο Μίδας έχει αυτιά γαϊδάρου**, του Μ.Κορρέ, σε σκηνοθεσία Βάσου Ανδρονίδη και σε συνεργασία με το Ελληνικό Θέατρο Βελγίου, Νοέμβριος 2001, Βρυξέλλες
- 23) **Εκκλησιάζουσες ... σαν παραμύθι**, του Αριστοφάνη σε διασκευή Κάρμεν Ρουγγέρη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2002, Βρυξέλλες
- 24) **Βαβυλωνία**, του Δημήτρη Βυζάντιου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2002, Βρυξέλλες

- 25) Το Όνειρο του Δωδεκάμερου, του Γεωργίου Θεοτοκά, σε διασκευή/ σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2003, Βρυξέλλες
- 26) Το Λουμπάγκο, του Μανόλη Κορρέ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2003, Βρυξέλλες
- 27) Το κουβάρι των αλλόκοτων πραγμάτων, της Μυρτώς Κοντοβά, σε διασκευή/ σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2004, Βρυξέλλες
- 28) Η αρπαγή της Πριγκίπισσας Αιώρας, του Πασχάλη Τσαρούχα, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2005, Βρυξέλλες
- 29) Ο Γενικός Γραμματεύς, του Ηλία Καπετανάκη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά και σε συνεργασία με το Ελληνικό Θέατρο Βελγίου, Ιούνιος 2005, Βρυξέλλες.
- 30) Η Φεγγαρολούλουδη, σε διασκευή/ σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2006, Βρυξέλλες.
- 31) Τραγούδι για δύο, της Νάνσυ Πασκάλ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2007, Βρυξέλλες.
- 32) Ψόφιοι Κοριοί, Ο Φώντας, Το Υπόστεγο, τρία μονόπρακτα του Μήτσου Ευθυμιάδη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 2007, Βρυξέλλες.
- 33) Όνειρο Καλοκαιρινής Νύχτας, του Σαίξπηρ σε διασκευή Γιάννη Καλατζόπουλου και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Απρίλιος 2008, Βρυξέλλες.
- 34) Το Πέναλτυ, του Γιώργου Παλούμπη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Φεβρουάριος 2009, Βρυξέλλες
- 35) Ερωτόκριτος, του Βιτσένζου Κορνάρου, σε διασκευή και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2009, Βρυξέλλες

Η ομάδα μας συμμετείχε με το έργο "Νταλικά" στο Θεατρικό Διαγωνισμό του Δήμου Ιθάκης, το Σεπτέμβριο του 1987 και διακρίθηκε με το βραβείο της "καλύτερης παράστασης πρωτόπαιχτου έργου" (δεύτερο από πλευράς σπουδαιότητας) και το βραβείο δεύτερου γυναικείου ρόλου.

